

Advent

Szerző Administrator
2012. november 28.
Utolsó frissítés 2012. november 28.

Adventi gondolatok
(Szentendrei Hírvivő, 2012. December)

Ahogy az áldott kismama, Mária utolsó hónapjában jóleső izgalommal, reménységgel, szeretettel várja gyermekét, valahogy én is így vagyok az adventi várakozással.

Ilyenkor a gyermeki éneket szeretném elővarázsolni-erősíteni annak a lelki tisztaságával, hitével együtt, hogy újra megélhessem azt a csodát, ami karácsonykor a születés misztériumában teljesedik ki, a várva várt gyermek születésével, aki elárvult szívünket megnyitja a szeretetre, kiéhezett lelkünket reménységgel tölti meg. Ady szavaival: „Én is mennék, mennék / Énekelni mennék, / Nagyok között kis Jézusért / Minden szépet tennék./ Új csizmám a sárban / Százszor bepizskolnám,/ Csak az Úrnak szerelmemet / szépen igazolnám.”

Az ünnepekre - úgy érzem - egyre nagyobb a lelki szükség, mégsem tudjuk úgy megélni, ahogy azt eleink tették. Ahhoz le kellene lassulnunk, tudatosabban kellene élnünk, az értékekre jobban figyelünk, a családi kötelékeket erősíteni, hogy a szeretet áramolhasson és eljusson oda, ahová szánjuk. A mindennapok rohanó taposó malmából, a zajos, zavarodott értékvesztett világunkból kellene kilépnünk, lelkünket felemelnünk, hogy észrevehessük saját környezetünkben is a mindennapi kis csodákat, a segítő kezeket, az odafigyelő tekintetet, s így emberarcunkat megőrizve, belső harmóniánkat megtalálva, az ünnep is valóban lelki tartalommal, szeretettel lesz megtöltve.

Az a kis, majdnem világvégi otthon a határon túlról, amely a magyar szót adományozta nekem a dalolás szeretetével, mely odaát mindig többlet-tartalommal bírt, ez ad erőt, nyugalmat, csendességet, belső békét, hogy visszavarázsoljam a mába a régi idők adventi, karácsonyi hangulatát, az Ipoly menti kis, felvidéki falut, a nagycsaládot, a szikrázó fehérséget, az ostorcsapkodást, a meleg bejglük illatát, az éjféle misét, a befagyott kacsaúsztatót, az istállószagot, az állatok leheletét, a szomszédban lakó Jolika barátnémat, nagyanyám apró, törekeny, de szívós alakját, nagyapám huncút, mosolygós szemét, zajos, vidám disznótorokat. Ebben a faluközösségben egykoron nem volt magárahagyatottság. Mindenki figyelt-vigyázott a többiekre.

Ma még inkább éhes mindenki a szeretetre, az odafigyelésre, megértésre. A szeretet ereje mindent legyőz. Csak a szeretet tudja megmenteni a világot. A zsarnokság tehetetlen a szeretettel szemben. Minden emberben elsősorban csak a jót kéne észlelnünk és ehhez kell a feltétel nélküli szeretet gyakorlása.

"Bármit elveszíthetsz. A vagyonodat, a békességedet, a türelmedet, a hitedet, a családot, az életedet.... Mindent! Csak egyetlen dolog van, amit soha senki nem vehet el tőled, sem el nem veszítheted, az, amit te adtál másoknak."

Egy felvidéki énekkel kívánom: „ Karácsony estéjén szépen vigadjanak,/ Első órájában békével jussanak./ Valahány e háznak lakosai vannak,/ Az Isten áldása térüljön magukra!"

Szvorák Katalin Liszt- és alternatív Kossuth-díjas énekművész